Anul II Nr. 17

4 pagini 3 Lei

DUMINICA 16 FEBRUARIE 1941

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
BUCUREȘTI
Str. Popa Petre, 42 Etaj III
Telefon 2.33.55

ÎNVIEREA

SAPTAMÂNAL DE POLITICA ȘI CULTURA ROMÂNEASCA

DIRECTOR
TOMA VLĂDESCU

ABONAMENTE
Pentru particulari 150 lei pe an
Pentru autorități 1000 lei pe an

Inscris la Tribunalul Ilfov Registrul periodicelor sub No. 93/940

Procesul Gărzii de Fier: Eri și Azi

Legiunea — astăzi

A tăcut presa legionară pe urmele gravelor evenimente care se știu—dar eu mă întreb astăzi unde mai sunt totuș glasurile care strigau altă dată atâta nouă putere de vieață! Negreșit, nu ne-au plăcut niciodată excesele acestei prese, mai ales atunci când cei cari semnau erau oameni destul de confortabili și de comozi, interesanți burghezi revoluționari cari nu s'au putut vedea in nicio prigoană și n'ar fi putut să justifice nicio picătură de sânge vărsat. Te intrebai adeseori ce era patima asta pe care o găseai in aproape toate paginile de ziar și care nu o singură dată cobora până la toate formele amenințărilor celor mai crude... și inutile, fără indoială! Era unul, de pildă, care n'a murit niciodată firește — nici la Ciuc, nici la Râmnicul-Sărat, nici la Vaslui și nicăieri!... — dar care niciodată nu-și termina articolele fără să amenințe pe bieții cetățeni pacinici și chinuiți din țara asta că, ...„O SĂ LE VIE RANDUL".

Dece? Cum? Și incăodată: dece! Ar fi greu să se spună. Dar erau firește aici excesele unui inceput de Revoluție care nu și-ar fi găsit atât de ușor toate formele juste. Erau excesele necontrolate care — intre altele destule și multe — au făcut atât rău Gărzii de fier... Aici apărea mai ales acest exclusivism legionar de care am mai avut prilej să verbim, acest aspru refuz al unei țări care e sigur că n'ar mai fi vrut decât să-și poată iubi liniștită copiii și să meargă in ritmul lor tineresc, — tot aici in sfârșit se puteau citi atâtea grele accente de ură care desfigurau aproape inalta primăvară a unei vieți pe care am fi vrut-o. Am adăuga in sfârșit că, in această presă, naționaliștii nu mai erau naționaliști dacă nu purtaseră cămășile verzi — fără să se mai intrebe nici cinstea, nici jertfa, nici luptele lor — iar A. C. Cuza, el insuș, era interzis! Interzis adeseori de tineri băeți destul de incerți — cari ar mai fi avut totuș atâta să invețe — sau chiar de gravi indivizi fără identitate și cari nu vor fi avut cu naționalismul niciodată alt contact decât al stomcului...

Noi lucrurile astea le știm, le cunoaștem. Și totuș... Totuș intr'adevăr! Lumea asta toată n'ar putea rămâne fără cuvânt. Ea încă ar avea ceva, și mult, să ne spună, după atâta amară experiență trăită. Dacă de atâtea ori legionarii au refuzat să stea de vorbă cu noi ceilalți, cu Țara, — socotim că ar fi de data asta tot atâta greșeală ca noi inșine, și nici noi, să nu stăm de vorbă cu dânșii.

Dar s'a vorbit destul. Nu știu! Și poate s'a vorbit altfel... Și poate s'a vorbit cum nu trebuia. Dintr'o mare, dintr'o frumoasă generozitate — pentru atât tânăr sânge vărsat — legionarii au fost acceptați stăpâni, și exclusiv stăpâni. Dar atunci tinerețea nu mai are măsură! E tot ce-am văzut... Să nu cadem astăzi insă la altă extremă, să nu le refuzăm totul... Iară nu ar fi drept! Nu toți au greșit — și chiar aceia...

Să ne gândim intr'adevăr puțin, să ne gândim un minut! Acești oameni și tinerii aceștia pe cari i-am văzut atât de ostili și uneori atât de desordonați, cari au putut să coboare până la ură și până la gesturi direct condamnabile, — să ne gândim totuși că viața lor până azi nu a fost decât o teribilă aventură! Au fost biciuiți in inchisori, au fost lapidați și au sângerat in temnițe. Când s'a deschis viața pentru ei, pentru adevărul lor — atunci i-am văzut venind din ocne și din păduri!

Cum ne-am mira atunci? Cum ar fi fost ei altfel decât excesivi!

Pândiți de ani de zile și fugăriți... I-am văzut in fața noastră, deodată! Erau „fiare"... Poate! Dar atunci din vina noastră mai mult! Din vina acelora cari le-au arătat — nu e mult timp de atunci! — o lume injustă, infamă aproape, și capabilă de toate prigoanele! Din vina acelora cari au intemnițat adevărul — și l-au răstignit in toate ocnele țării!

Generalul a vrut să repare, să onoreze aceste jertfe, și a făcut-o cu largă dărnicie din marele lui suflet curat... A făcut-o aproape, nedreptățind in țară... pe alții. Nu mai interesa! Dar chiar reparația aceasta, in ceasul târziu in care ea s'a putut produce, nu mai era prea mult posibilă.

Cât capital de ură acumulat! Câte juste răzbunări — care nu-și așteptau decât ceasul și ziua! Era atât venin — ...care trebuia să stropească țara! Tot răul, ăsta a fost... Când a venit furtuna, ea n'a mai putut s'aleagă. A ridicat totul in drum...

Ar fi prea comod atunci să decretăm definitiv și simplu: legionarii sunt vinovați! Dar nu sunt intâi vinovați aceia cari au strecurat in sângele lor atât venin și atâta otravă?

Iată ce ni se pare necesar să spunem acum. Noi nu suntem legionari și nu am fost niciodată, pentru atâtea rațiuni pe care nu mai e locul să le spunem aici — dar mai intâi firește pentru rațiunea simplă că fără A. C. Cuza noi nu vedeam niciun naționalism posibil. Deasemenea, nici erorile legionarilor, noi n'am ezitat să le spunem dela chiar primele semne care s'au putut arăta — și in timp ce alții cădelnițau, noi ne luptam prin toate dificultățile să facem puțin drum adevărului. Lângă aceste coloane chiar, articolul Oameni de treabă care se va citi, arată bine cum am fi vrut noi să vorbim ATUNCI legionarilor. Eram mai aspri cu dânșii fără indoială in zilele când erau stăpâni, — altul era tonul, fiindcă desigur și alta era misiunea noastră atunci: trebuia să indreptăm, să corectăm, să spunem pe nume greșelilor, in nădejdea mare că le-am fi putut opri!

Dar astăzi greșelile acestea, fiindcă au mers până la ultima limită, fiindcă s'au consumat și fiindcă nu mai se pot repara, se cer, oricum, ințelese—dar ințelese in adevărul lor, așa cum noi vrem s'o facem aici — pentru ca numai astfel să putem vorbi legionarilor o limbă, pe care ei obligați vor fi s'o priceapă.

Cunoaștem acum aceste greșeli, știm și cum se imparte răspunderea lor. Ni se va recunoaște că am spus legionarilor tot, — fără să ezităm...

Dar astăzi când trebue noi inșine să pricepem, ce vom face, ce vom avea de spus? Iată atâtea glasuri care se ridică până la noi... Ele sunt bine venite desigur, dar uneori ne emoționează, aproape ne dor. Firește, sunt intre ele și răcnete incă sălbatice. Un biet om de pildă mă amenință, nici măcar cu glonțul, — ci cu „ranga de fier"! Un biet om care nu pricepe nimic...

Dar alții, alții, — aceia in cari lumina se face — fără să lase nimic desigur din intransigentele lor poziții, ii văd totuși indreptându-se cu alți ochi, cu mai atente priviri spre chipul blând al „Căpitanului" lor... Ei ințeleg mai ales, ințeleg deopotrivă efortul nostru de aici. Ei știu că astăzi sunt multe lucruri care se cer reparate, — cel puțin atâta cât este posibil...

Ce vom face atunci? Le vom refuza acestora totul? Nu ni se pare deloc că ar fi aceasta formula adevărată și justă, nu... Dar să instituim o dreptate in care sufletele ele inșile să se regăsească, peste cadrul rigid al unor legi a căror rigoare să nu intervină decât atunci când ar fi de absolută necesitate.

Și mai ales, atâta de excedați, să nu ne atingem totuș de sacrele Legiunii, să nu confundăm de pildă subt devastări și subt crime chipul martir al lui Corneliu Codreanu. Omul acesta a murit pentru dreptate, pentru adevăr, — și in felul ăsta a murit pentru noi toți... Amintirea lui atunci să rămână liberă de jocul ingrat și de patimile de azi! Să nu-l ucidem a doua oară... Cine ar incerca s'o facă, profitând de atâta confuzie câtă vedem acum, va trebui să fie energic chemat la realitatea unei ORDINE, care tot odată este și morală și națională. Nu se poate ignora sacrificiul neșters al lui Corneliu Codreanu, nu se poate uita nici cât sânge curat a pus el la temeliile marei construcții naționale in care vrem să ne ridicăm... Deaceea, peste toate furtunile, chipul lui să rămână intact, neatins, să rămână ca o altă vieață in această arzătoare legendă pe care el a plătit-o cu atâta nobilă moarte.

Iar legionarii lui? O!, nici acestora să nu le „poruncim" să fie veseli și mulțumiți... Să lăsăm aceste metode in arsenalul procedural al defunctului F. R. N., de odioasă și ridiculă amintire?

Dar astăzi să vorbim cu legionarii. Astăzi se poate altfel vorbi. Inainte, noi eram câțiva cari știam bine că nicio ințelegere nu era cu putință. Dar astăzi atâtea dezastre au instruit, e sigur, suficient, chiar pe cei mai indărătnici și pe cei mai rebeli. Nu mai sunt tinerii romantici, repeziți și cu pletele lor in vânt, pe cari altă dată — atunci când nu se putea — incercam să-i strunim puțin in coloanele care se găsesc abia astăzi, alături, aici. Dar sunt acum oameni in ințelesul grav al cuvântului, oameni insângerați de propria lor expeirență trăită. Acestora, acum, li se poate vorbi!

Acestora noi le vom arăta azi, mai intâi, o țară care de data asta nu-i mai urăște, nu-i mai poate uri. Altă țară decât aceea care i-a trimis la Râmnicul Sărat, la Vaslui,... șaușiurea. O țară care acum n'ar avea alt gând și n'ar ști cum să facă mai mult... să-i păstreze!

TOMA VLADESCU

Continuare in pag. 4-a

OAMENI DE TREABA

de TOMA VLĂDESCU

Am publicat in numărul nostru trecut primul document al luptei noastre pentru a smulge pe legionari din erorile subt caree trebuiau atât de curând să cadă. Se va citi astăzi al doilea. Este ultimul pe care-l mai socotim necesar.

Iar dacă noi astăzi ne ridicăm pentru apărarea legionarilor — și in numărul acesta chiar — nu este totuși mai puțin interesant să se știe că tot noi am incercat să le spunem din timp un adevăr care i-ar fi putut atât de util apăra!

Articolul de mai jos este intreg procesul *Gărzii de fier*, pe care noi am incercat să-l facem atunci când incă nu era totul pierdut. Arătam gongorismul, anumita lipsă de pregătire, excesele, tonul umflat și declamator. Ceream in sfârșit regimului să ingăduie critica cinstită, să deschidă ferestrele și să dea drum adevărului... Am cerut-o fără să fim auziți!

Rezultatele din timp prevăzute, n'au intârziat să ne dea o teribilă confirmare. Este un regret care nu ne-ar mai putea părăsi.

Sunt mai mulți prieteni și cunoscuți cari m'au intrebat deunăzi dacă am citit un articol apărut in oficiosul mișcării legionare și semnat de insuși directorul ziarului.

— N'ai citit articolul de ieri din „Cuvântul"?

— Nu l-am citit...

— Se poate dom'le?

— Uite că se poate! Citesc foarte puțin ziarele, sau mai degrabă numai... mă uit peste ele. Am și alte treburi... In tren chiar, recitesc Platon, Homer, sau poeți. E mai clar, se respiră mai bine, — și e totdeauna mai mult adevăr. Morții nu mint — și lumea asta... mă doare. Apoi știi punctul meu de vedere, — l-am spus mai demult: imi plac ziarele mici, ale celor foarte tineri, ziarele care incep... In sfârșit, nu știu dacă ai aflat, dar eu insumi scriu! Scriu un ziar,... care e mai mult o revistă, dar citește-o: citește Invierea! E un ziar tânăr, un ziar care a inceput...

— Cum domnule, n'ai citit articolul „Oameni de treabă"?, se răsti aproape amicul meu, puțin indignat...

— Nu l-am citit, dar ce este?

— Citește-l dom'le!, imi spuse el cu o ușoară mustrare. Și omul se depărtă tulburat... Eu am rămas la fel. Ce să fie?

La alt colț de stradă un prieten mi se adresează surâzător, cu o atitudine... pesimistă aș zice!

— Ei d-ta ești un „om de treabă", domnule, sau...?

— Dacă sunt „om de treabă"... Ce intrebare! Știu și eu... Astăzi nu se mai știe... Dar sper... și in orice caz voiu citi articolul din „Cuvântul", ca să știu mai bine de ce este vorba!

Marea discuție!

S'ar fi părut că eram invitați să ne spunem cuvântul. Atunci ne-am grăbit s'o facem! Să atragem atenția legionarilor asupra erorilor lor. Ele se pot vedea aici — și mai jos — spusă cu toată prudența. Dar nici așa, discuția n'a fost posibilă.

L-am citit... A, nu e un articol „nevinovat"! Autorul lui cheamă desigur multe discuții, și cum un publicist n'ar admite să fie apărat altfel decât de propriul lui condei, fără indoială că directorul Cuvântului solicită discuțiile cele mai libere. De altfel tot articolul ne invită, — nu face decât să ne ceară aceste păreri, să ne „zgâlțâe", să ne cheme... E o bucurie rară — pe care n'am mai avut-o de mult! Și noi cari nu vrem aici decât asta, — cum am ezita s'o facem acum! D Panaitescu n'are să aștepte prea mult... Suntem cam pe aici, suntem aici chiar! Dacă ne „zgâlțâiți" — ...nici nu era nevoe s'o faceți — noi suntem fericiți, suntem gata, ochii ni se deschid mai mari, vă dăm mâna... și hai să vorbim!

De când așteptăm! Haidem „la treabă"! „La treabă" ne cheamă articolul d-lui Panaitescu — și noi nici n'am ști cum să-i mulțumim aproape de invitația pe care ne-o face, cu o atât de energică bunăvoință de altfel...

Dar câte ar fi să spunem acum! Și ce să spunem intâi? Totul ni se pare esențial... Așa dar unii au citit mai mult speriați, articolul din Cuvântul, alții au ridicat din umeri și n'au priceput prea mult, fără să mai vorbim de aceia cari vor fi fost indignați pur și simplu — dar pentru noi, să mărturisim, acest articol e propriu să ne redea câteva din cele mai frumoase nădejdi. Nu doar că am fi cu totul in acord cu proza de care vorbim... Nu. Dar articolul acesta e mai intâi o discuție — și nădăjduesc să nu mă inșel prea mult, dar cred că el va trebui să fie inceputul marei discuții! Până astăzi — să recunoaștem! — s'a cam abuzat de cuvinte, și nu e de altfel nicio mirare dacă primele elanuri au putut ele inșile să apară destul de necontrolate. Dar fixați-vă urechea mai atent in acest destul de confuz tumult popular și incercați să prindeți atâtea din sgomotele uneori prea mult stridente care răsună pe drum... Eu chiar refuz să cred că ar fi, toți, legionari, aceștia cari nu se mai ostenesc să vorbească, să gesticuleze și să declame! Probabil că sunt dintre cei prea nou veniți, cari nu s'ar resemna cu modestele recompense pe care le dau tăcerea și jertfa, probabil că sunt adeseaori chiar lăturalnicii impostori, gata să câștige oricâând la loteria norocului patriotic, oricum ar fi el să se cheme, — dar in orice caz, fără să identificăm prea mult agitația de care vorbim, o atmosferă grea a inceput să plutească totuși și ea va trebui cât mai curând risipită. E vorba să ne spunem cuvântul cu hotărire mai ales, cu tot curagiul omului liber și drept, — aceasta vom vedea că se cere. Dar e tocmai ceeace noi ne silim să facem aici, — și s'o facem cât mai intreg ne va fi cu putință...

Să ne spunem părerea așa dar... Este firesc să constatăm atunci că atât regimul nou, cât și statul pe care vrem să-l clădim, s'a discutat până acum mai mult pe un foarte monoton importativ muzical, cu numai impetuoase accente de imn și de marșuri, — dar din aceste frumoase coruri este clar că nicăieri n'a putut să apară esențialul, n'au putut să apară sensurile unei gândiri, adevărurile unui Stat, **„normlee"** in sfârșit pe care ar urma să se ridice așezările noastre de azi. Pretutindeni in schimb ni se oferă viziuni de adevărat apocalips care ar inimida aproape până și pe acest romantic **Peer Gynt** ibsenian, ni se vorbește in toate felurile de „veac", dacă nu chiar de milenii, se spulberă catapetezme, sau se ridică munți, — iar zelul gongoric al neofiților mai ales, supralicitând Revoluția par'că, amintește aproape chiar acele teribile proclamații pașoptiste in care uneori eram invitați să ne punem „urechea pe inimă" (incercați și d-voastră, dacă puteți!) ca să auzim nu știu ce strigăte ale „fraților" noștri de la extremitățile continentului... Dar cam așa răsună și atâtea din înflăcăratele proclamații de azi. Destui nechemați amestecați in rânduri, și chiar in rândurile atâtor morți pe cari-i cinstim, vrând pe semne să câștige galoane in... eroism, lovesc totuși uneori drept in inima țării, trecând dela toate furorile călimării până la acțiuni de-a-dreptul ireparabile — pentru ca de multe ori să nu mai vedem decât o tristă agitație sumbră, mult vacarm, o searbădă gesticulație revoluționară și fumul gros al intunericului deplin...

EXPLICAȚII...

...prin care speram să putem obține dreptul de a vorbi. In care arătam condițiile discuției: cinstea acelora cari vorbesc. Dar și aceasta a fost inutil.

Și noi de ce le spunem toate astea, astăzi, aici? Am zice că ni s'a cerut părerea... Dar nu e numai atât!

Să „urim" noi oare construcția nouă de sens național care se cere astăzi edificată, — așa cum ar indrăsni poate s'o spună unul sau altul, ăla sau ălălalt? S'o „urim"?! Dar cine ar fi nerghiobul s'o creadă! Intr'un stat național noi ne luăm ingăduința de a vorbi ca luptătorul din prima linie, și din prima zi: foarte puțini cunoaștem să fi fost inainte de noi, și pe aceia astăzi nu-i prea vedem nicăieri!

Dacă am urît ceva, atunci a fost intr'adevăr numai vechiul regim cu toate formele pe care și le-a găsit — și pe care noi, timp de mai bine de zece ani, le-am atacat constant, fără cruțare, fără milă mai ales, dar ce zic!, fără prudență chiar! Incolo, n'am făcut decât să iubim — și până astăzi suntem la fel. Am dat intregei mișcări naționale toată flacăra de credință a unui condei care ar fi vrut să imbrățișeze totul dacă s'ar fi putut — un condei insă, in orice caz, care n'a cunoscut tranzacții, a rămas intreg și pe care nimic nu l-a frânt.

N'am fost egal de entuziaști față de toate formulele legionare? E adevărat — și am socoti degradant să lăsăm astăzi să se creadă altfel! Am socoti degradant să facem ca atâți grăbiți impostori pe cari până deunăzi chiar îi găseai oriunde și pretutindeni, impiedicându-te la toate porțile de inevitabila lor ofertă, dar cari astăzi, cu acelaș zel, incearcă să apară mai verzi decât cele mai verzi și chiar decât cele mai insângerate cămăși! Nu am fost, așa dar, totdeauna de acord cu Corneliu Codreanu? Incă odată, e adevărat! Dar era, ni se pare, puțin dreptul nostru să avem și alte păreri, — care nu s'ar afla de altminteri decât pe ușoare chestiuni de detaliu — un drept in sfârșit pe care Corneliu Codreanu, el insuși, nu l-ar fi contestat nimănui!

Și in această ordine avea Codreanu un cuvânt care aș crede aproape că îi definește toată noblețea... „Urăsc pe canalii, zice el undeva, urăsc pe cei necinstiți, — nu pe adversarul sincer și de bună credință; pe acesta dimpotrivă, îl onorez, îl stimez..."

Cuvânt de adânci, de vaste rezonanțe morale... Și cum ar fi putut fi altfel? Adversarul cinstit era el insuș omul care „crede in ceva", și in acest fel — chiar dacă ideile, „programele", puteau să despartă — el era totuș in substanța lui solidar cu Codreanu, fiindcă amândoi își aveau vieața făcută din aceste sensuri majore ale Credinței, din aceste legi supreme ale dăruirii pe altarul atât de incert al bietului nostru „Adevăr" pământean... Ce este acest „Adevăr" nu cred că s'ar putea spune atât de ușor, — dar un om de credință aceasta se știe ce este! E Codreanu care moare strangulat de câțiva mizerabili pe drumul intunecos unde nu va fi fost altă lumină pentru el decât idealul visat, — dar este deopotrivă „comunistul", să zicem, care merge deschis subt gloanțe și cade subt ele, fiindcă el deopotrivă crede in zadarnicele lui idealuri, in formele imposibile ale „acelei" lumi, ca intr'un perfect adevăr de viață.

Omul de stat, omul de guvern căruia îi incumbă să cunoască ordinea noastră, va găsi desigur soluția să onoreze aceste vieți solare, fără să compromită totuș existența necesară a comunității.

Dar acesta e sensul just al „adversarului". Așa cred că îl vedea Codreanu.

Noi inșine așa îl vedem. Și in fondul acestei discuții, — unde atâtea lămuriri ni se par de stringentă necesitate — noi nu ezităm s'o spunem deschis: intre așa zisul „naționalist" destul de sgomotos uneori, dar care face tarabă din ideile Patriei, și intre comunistul sincer, cinstit, luminos care crede fanatic in imposibila lui himeră, noi totuș cu acesta din urmă avem contact sufletesc: substanțial, cu el suntem solidari! Pe acesta îl vom lăsa să ne spună ce crede și chiar dacă, având sarcina binelui public, vom impiedica acțiunea lui, pe care o credem nefastă, vom onora totuș in el omul credinței, vom cinsti sufletul liberat intr'o lumină alta, pe care noi inșine o vrem, dincolo de nopțile in care ne zbatem...

Dar in ce privește acum raporturile noastre cu acțiunea lui Corneliu Codreanu, in ceasul in care ar fi in discuție dreptul nostru de a ne spune cuvântul, lucrurile vom vedea că sunt și mai simple, iar adevărul lor evident, material, nu va putea fi in niciun fel desmințit.

Continuare in pag. 3-a

DOCUMENTARI

GLASUL MUNCITORULUI

Din câmpul muncii naţionaliste

Poate în ochii unor cititori să pară curios acest titlu dar el este adevărat şi o pot confirma apostolii şi duhovnicii noştri sufleteşti, cari în capul coloanei bat cadenţa ordinei, cinstei, şi disciplinei, pentru Hristos, Rege şi Neam.

De 20 de ani ne călim sufletele la acest sacru foc de conştiinţă Naţională, luptă grea, luptă de adevăraţi martiri, dar veşnic la posturi de comandă.

Aşa cum conştiinţa ne-o dicta căci coadele de topor din însăşi conducerile muncitoreşti nu permitea daca nu erai omul din slujba lor — dovada cea mai recentă este cazul când meşteşugarii şi muncitorii creştini au scos un manifest în care-şi manifesta devotamentul lor faţă de M. S. Regele şi Conducătorul Statului.

Este o îndrăzneală pentrucă democraţia nu putea concepe o asemenea manifestare, şi nu a cruţat nimic cu tot felul de înscenări pentru a distruge şi această mică candelă a Naţionalismului din câmpul muncii, nu a izbutit, dar a reuşit să dea la o parte mâna noastră întinsă frăţeşte pentru colaborare. Era un mare pericol pentru ei unirea noastră.

Furtuna a trecut. Vor să mai înşele buna credinţă a conducătorilor nu mai merge! ajunge! destul sânge, destul jaf, destul a târât în mocirla lor suflete creştine. De 20 de ani speculează buna credinţă a muncitorului prin confederaţia muncii în a cărei slujbe sunt — de 20 de ani se hrănesc din bugetul Ministerului Muncii şi manevrează mase după bunul lor plac, ajunge!

Trâmbiţa de chemare a Neamului trebue să fie auzită în cel din urmă zăngănit de nicovală căci numai aşa putem duce Neamul la deplina lui izbândă.

Peste noi nu se mai poate trece, Frontul făcut în jurul Conducătorului Statului e mai puternic decât democraţia îşi închipus. In capul coloanei sunt pilonii noştri de totdeauna în cap cu Dr. Dănulescu, Gică Urziceanu, Miricel Adam şi toţi acei ce au stat şi simţit alături de noi şi a insuflat dragostea de Neam şi Rege.

Marşul biruinţei Naţionale îşi bate cadenţa spre suprema izbândă de totdeauna a Neamului nostru pentru integritatea sfintelor noastre hotare şi o Românie a Românilor iar buturugile Iudeo-Masonice nu ne mai impedică.

PETRE MISALE OLTENEŞTI

„VADUVA MEA VESELA"... O femee de treizeci şi cinci de ani

de FRANZ LEHAR

Cunoscutul compozitor de operete, Franz Lehar, ale cărui operete din Viena şi Berlin au cucerit lumea întreagă, pregăteşte zilele acestea în Paris, opereta sa „Ţara Surâsului". Este surprinzător ce tânăr a rămas acest compozitor, care a împlinit de curând 72 de ani şi nu mai puţin „Văduva sa Veselă", pe care Lehar însuşi a felicitat-o cu ocazia celei de a 35-a aniversare a zilei de naştere.

„Copii noştri, sunt vreo 30 de opere, călătoresc foarte mult. Nu e zi, în care să nu mi se anunţe că unul sau altul a fost bine primit undeva în lume.

Mai ales „Văduva Veselă", care se reprezintă aproape pe toate scenele din lume. Toate popoarele albe dar şi cele negre — în regiunile de negri din America — şi chiar cele galbene din Asia, au importat o văduvă veselă de aceiaşi culoare cu milioanele lor de locuitori. In timpul marelui războî, tineri sublocotenenţi şi locotenenţi au ştiut să amuze pe camarazii lor în lagărele de prizonieri din Siberia prin interpretadată Annei şi „Femeii cum se cade".

„Văduva Veselă" a fost tradusă în aproape toate limbile culte, prelucrată de mulţi nepregătiţi şi mutilată la nerecunoaştere. Aceasta nu a dăunat totuşi prea mult sănătăţii ei robuste. A împlinit peste 35 de ani. Pentru o femee frumoasă aceasta nu este o vârstă. La 30 Decembrie 1905 a fost reprezentată pentru prima oară la teatrul din Viena. Până a ajunge aici ea a avut însă de luptat cu câteva neplăceri. Directorii teatrului nu au vrut să acorde „Văduvei Vesele" nici costume frumoase, nici decoruri interesante, atât erau de convinşi de insuccesul ei. „Asta nu este muzică", spuseră ei. La cea de a 200-a reprezentaţie ei voiră să-i acorde onoarea de a bate o medalie comemorativă de bronz. Au întrebat ce inscripţie trebuia să poarte această medalie. „Scrieţi numai: Asta nu-i muzică" au fost sfătuiţi şi aşa au făcut.

Dar ceea ce a dus la succesul operetei nu a fost numai muzica, a fost totul. Era prima operetă de dragoste şi niciodată nu mai fusese văzută una în aceeaşi formă. Rolul „Văduvei Vesele" a amuzat pe toată lumea pentrucă această femee frumoasă trăise, ceea ce atâţia voiau să trăiască, fericirea cea mai înaltă, despărţirea dramatică, cuceriri, renunţări şi happy end-ul comediei.

Nu este desigur surprinzător că am avut cele mai multe incidente cu „Văduva Veselă". Când şi-a sărbătorit primul „lustrum" al cuceririi sale, numai în anul 1910, se semnalau 18.000 de reprezentaţii în zece limbi diferite, pe 330 de scene. Pentru a ştie la ce număr de reprezentaţii a ajuns până acum nu avem la îndemână o statistică exactă. „Ţara surâsului" este pe cale de a-i răpi acest rang; la Berlin, Paris, Londra, New York peste 1.000. In timpul adevăratului „sezon" al Văduvei Vesele se petreceau lucrurile cele mai de necrezut. In America totul se chema după „Merry Widow". Erau pălării à la „Văduva Veselă", haine, dessouri, mănuşi, cisme, evantaie, pălării de pae şi ţigări iar un ziar a reprodus odată într'un foto montaj de o pagină cele patru mari afişe de reclamă de pe zidurile New York-ului. La jubileuri erau mereu costume noi pentru „Merry Widow" şi dela scenă se dicta moda. Aşa s'a întâmplat la Paris, Londra şi New York. Casele de modă îşi disputau onoarea de a îmbrăca „La Veuve Joyeuse".

Caricatura a găsit un material îmbelşugat. S'au văzut de multe ori sub notele introductive ale valsului „Buzele mele tac" cuvintele „Foarte frumos". Oricând îl poţi asculta". Odată m'am văzut într'un jurnal humoristic între două rânduri de femei cu mâinile în buzunar iar în spatele lor doi bărbaţi la pândă şi înarmaţi cu bâte. Sub desen sta scris: „El ne-a sminitit familiile, vom omorî pe Lehar. Când am asistat la Copenhaga, la premiera „Văduvei Vesele", sburau după ultima scenă buchetele de flori iar unul din bărbaţii cei mai frumoşi şi mai cunoscuţi, poetul danez Holger Drachmann, în frac ca totdeauna la aceste ocazii, conducea cu un fes pe cap hora unei adevărate orgii de entuziasm. Când am apărut pe scenă alături de interpreţi, fesul lui mi-a sburat la picioare. El cerea cu voce tare ca să cânt încă odată valsul şi izbuti să-mi dea o vioară din orchestră. Dezarmat am pretins că vioara nu avea decât trei corzi, dar tânărul entuziast de 60 de ani a cerut alta şi cum din fericire am fost un bun violonist lucrurile au mers şi toată orchestra m'a acompaniat originalul entuziast impunându-şi astfel voinţa.

Nu puţine scene au fost inviorate de „Văduva Veselă". Ea a ajutat astfel lui Björnsson junior să-şi scape teatrul condus de el, la Oslo, de criză. Când câştigase cu ea mulţi bani, apăru o caricatură, care arăta pe Björnsson cum mulţimea văduvei vesele într'o cuvântare funerară în faţa unui monument: „Dormi în pace, tu mi-ai salvat viaţa". Directorii de teatru, care lăsaseră să le scape opereta nu şi-au iertat niciodată asta. Aşa a fost cazul cu directorul teatrului din Leipzig. Pe câte scene, cel puţin la premiere sau la reprezentaţii jubiliare nu am condus eu însumi. Am fost invitat în toate statele Europei şi în multe ţări de peste ocean.

Şi cum astăzi, Văduva Veselă este o femee de treizeci şi cinci de ani, se pretinde că femeile capătă odată cu bătrâneţea riduri şi că ar trebui începută renovarea. Eu unul cred că ridurile cari ar voi să fie descoperite au fost făcute în mod artificial. Eu însumi am redat-o într'o ocazie specială, într'o nouă montare mai largă şi atunci cum aveam tocmai timp mi-am dat seama că opereta nu avea uvertură. Cum melodiile erau în urechile oamenilor, contrapunctele puteau fi uşor înţelese de oameni, într'o uvertură mărită. Această uvertură a fost executată pentru prima oară de Filarmonica vieneză la Salzburg şi ea mă consacră la Viena. O revanşe pentru inelul de onoare acordat.

După convingerea mea, opera prezintă totdeauna efectul ei cel mai mare în forma-i primitivă. Nu trebuia să se schimbe nimic în structura ei, care a avut succesul propriu şi a făcut şcoală, chiar dacă, cum o vrea timpul, contribue poate ca baletul să lasă mai mult în evidenţă.

AUTOMOBILUL VIITORULUI DIN METAL UŞOR

de dr. EMIL EVERLING
Profesor la Politechnica din Berlin

Nu este niciun mister că marile misiuni ale civilizaţii de după războiu vor pretinde o intensă producţie de fier şi oţel. In privinţa metalelor uşoare lucrurile vor fi mai simple. Nu va fi nevoe să ne spargem capul pentru aceasta.

La ce mai este nevoe de metalele uşoare după războiu? Din contră trebue să întrebăm în ce domeniu ştiinţific poate fi înlocuit oţelul metalul uşor, în ce domeniu technic va fi mai multă nevoe de acesta? Referitor la aceasta numai technica însăşi poate să ne dea cel mai bun răspuns. Metalele uşoare pot fi întrebuinţate la avioane, trenuri electrice şi automobile de curse, aşa dar la vehiculele de mare viteză. Prima verigă în lanţul acesta este vechiculul. In acelaşi timp ele este obiectul determinării massei. Orice măsură ştiinţifică, care atinge alegerea forţei motrice şi consumul de benzină, trebue să colaboreze la economia de ansamblu.

Desvoltarea din timp de pace a cererii de fier şi de aluminiu în raport cu oferta s'a desemnat precis pentru observatorul atent încă de acum cinci ani. Pentru aceasta vechiculele de experienţă, construite de Everling, Kamm şi Schlör — cu sprijinul ministerului german de comunicaţii — pentru a avea o cât mai mică rezistenţă a aerului, au fost încă din 1937 construite din metal uşor. Cu toate dificultăţile, pe care le oferea constructorului forţa motrică neobicinuită şi cu toată insuficienţa înţelegere a celor competenţi pentru această măsură, întrebuinţarea metalului uşor în construcţie a fost considerată ca ansamblul cel mai bun pentru a micşora rezistenţa aerului.

Din aceasta se poate deci:

1) arăta cum se poate deplasa o ramură importantă a industriei de oţel,

2) transforma metalul uşor într'un mod simplu, că presarea lui nu este mai grea decât pentru oţel şi este mai eftină decât pentru caroseriile obicinuite,

3) micşora greutatea şi prin aceasta economisea benzina.

Astăzi este în general cunoscut că rezistenţa aerului micşorată înseamnă viteza iniţiale mai mari şi o nevoe mai mică de forţa motrice la plecarea în viteză. Dar mulţi nu ştiu încă că la construcţii corecte aceasta are efect şi în traficul de stradă, adică la 50 km. pe oră.

Cu cât este mai uşor un vechicul, cu atât este mai mică frecarea roţilor de pământ şi la o iuţeală mică se observă avantajele micşorării rezistenţii aerului. Este nevoe apoi ca cu cât automobilul e mai uşor cu atât mai mare să fie randamentul motorului la pornire şi viteză şi cu atât mai puţină energie să se consume la frânare. Un automobil mai uşor nu pierde nici la urcări prea multă viteză. Cu cât este mai uşor vechiculul cu atât mai mare este turaţia roţilor prin impulsul extern şi căldura interioară. Metalul uşor economiseşte deci nu numai benzină şi şi cauciuc.

Contribuţia avantajoasă a micii greutăţi şi a redusei rezistenţi a aerului pot fi aduse la următoarea formulă: ambele se completează la un train redus, la iuţeli şi urcări, pe primul plan vine construcţia uşoară iar la un train rapid „linia curentului". Dacă unim ambele măsuri economism deci mai mult decât suma efectelor parţiale.

Pe dealtă parte, la nevoe, se poate înlocui greutatea economisită printr'o povară mărită. Aceasta este cu atât mai esenţial cu cât un automobil bine construit nu este mai spaţios decât unul de construcţie tradiţională cu marea lui rezistenţă la înaintare. Spre exemplu, automobilul de experienţă făcut din metal uşor de către Exerling are loc pentru şase în loc de patru persoane şi în plus pentru o cantitate triplă de bagaj. Diminuarea greutăţii se observă şi la consumul mijlociu. La o viteză uniformă de cincizeci de kilometri pe oră se economiseşte chiar o cantitate de 30%.

CINE A CREAT CASCA DE OŢEL

(BSS). — Casca de oţel a devenit un auxiliar indispensabil al soldatului de pe front; unul fără celălalt nu se poate închipui. Este aproape surprinzător, dar nu sunt decât 25 de ani, de când casca de oţel a fost introdusă în armata statelor încercinate.

Când a izbucnit războiul mondial, toate secţiile armatei germane purtând chipiile tradiţionale sub o glugă de pânză gris-verzui (feldgrau). Capul era deci apărat numai de vânt şi de ploaie, dar nu şi de gloanţele duşmane, sau ce era mai rău, de schijele grenadelor. Cunoscutul chirurg german Prof. Dr. Bier, a constatat în spitalele de pe frontul de Vest numărul imens de răni la cap, răni în faţa cărora toată ştiinţa medicală se găsea fără putere. Intâmplarea l-a făcut să se întâlnească cu profesorul unei şcoli superioare technice, căpitanul de artilerie de rezervă Schwerd. Acesta din urmă trebuia să instaleze în spitalul lui Bier un electromagnet puternic, care să extragă din răni schijele mici. Din discuţiile celor doi profesori, s'a născut pentru întâia oară ideia unei căşti de metal protectoare, uşoară şi pe cât posibil rezistentă gloanţelor. Ei au căzut de acord asupra calităţilor principale ale acestei căşti: ea trebuia să apere jumătatea superioară a feţii până la nas, ceafa şi mai ales artera principală. Căpitanul Schwerd a creat casca geramană în forma ei de astăzi.

După cum se ştie, căştile de oţel ale celorlalte armate au o formă, care se deosebeşte de acela a căştilor germane. In urma raportului Prof. Dr. Bier, către Marele Cartier General, căpitanul Schwerd a fost chemat la Berlin ca să prezinte ministrului de războiu proectele sale. După indicaţiile lui fabrica de efecte militare „Junker" a realizat un model care a fost găsit potrivit de ministrul de războiu. Câteva mari oţelării au primit atunci comenzi pentru căşti de oţel cu cromnickel.

GERMANIA CA PRODUCATOR DE TUTUN

Cultura tutunului în Germania nu ste în realitate nici nouă şi nici nu stă în privinţa calităţii mai prejos faţă de cel de provenienţă străină. Fără îndoială cultivarea tutunului a fost sprijinită puternic numai în ultimii ani şi în afară de aceasta tutunul crud nu-şi găseşte întrebuinţare decât pentru pipe şi pentru tutunul de ţigarete.

Deja în anul 1937 producţia germană d tutun s'a ridicat la 328.000 dz aceasta înseamnă mai mult decât o treime a importului de atunci care era de 904.000 dz. In acelaş an au fost recoltate în Ţara Sudţilor şi în Protectoratul de azi 140.000 dz, aşa încât mai mult decât jumătatea necesităţilor sale a putut fi acoperită din producţia proprie. Ţinuturi principale de cultivare sunt Hardt-ul bavarez, şi Nebenhardt-ul, und se obţine o coloare frumoasă de galben deschis bună pentru fabricarea ţigărilor de foi, apoi mai este Bergstrasse, Nordbaden, Hessen şi Saarfalz. Dar şi în Germania de mijloc, precum şi în Franconia de Sud şi Wurttemberg se cultivă tutunul. Ar putea fi mai puţin cunoscut faptul că şi în Kurmark, în Pomerania, în Prusia de Vest (Graudenz) şi în Suwalki se cultivă un tutun foarte bun, care care posedă o mare valoare de prelucrare.

In acest an rezultatul recoltei germane se poate nota din nou ca excelent. Deşi în anul trecut deja, câştigurii erau peste media anilor anteriori şi rar se poate nota în istoria cultivării tutunului german, ca în doi ani consecutivi să fie o recoltă nobilă şi cu un randament maxim rezultatul recoltei de exemplu pentru Saarpfalz, Hessen, Bergstrasse şi Nordbaden este apreciat la 15 până la 20% mai mare decât în anul trecut.

Recolta bună cum şi calitatea excelentă a produselor au dat asociaţiei generale a economiei grădinăritului germane, posibilitatea, cu tot războiul existent — să introducă din nou ca şi în anii 1937 şi 1938 angajamentul producţiunii întrucât secţia de specialitate a industriei tutunului a declarat, că prin cumpărături personale şi în legătură cu aceasta prin fermentarea individuală a tutunului făcută de proprietari într'un an excelent — ca şi anul existent 1940 — se poate obţine cea mai mare exploatare şi cea mai bună valorificare a tutunului.

Senzaţionala carieră a MARIEI HOLST

Ne-am obişnuit să privim vedetele ecranului ca pe nişte fiinţe ale Destinului, dar realitatea este cu totul alta. Talentul unei Zarah Leander sau al unei Paula Wessely — pe care nimeni nu s'ar gândi astăzi să le conteste — au fost multă vreme puse la îndoială şi numai printr'o voinţă şi o răbdare supraomenească ele au reuşit să se ridice pe culmile celebrităţii.

Se întâmplă însă — foarte rar — ca o vedetă să fie lansată în urma unei coincidenţe sau datorită unui noroc întruchipat de vre'un regisor capabil. In cazul Mariei Holst, norocul intervine prin geniala regie a cunoscutului actor şi autor Willy Forst.

Dar să începem cu începutul!

Acum doi ani Maria Holst — absolventa Academiei de Artă Dramatică din Viena — era în culmea fericirii: Burgtheater o angajă cu un contract de lungă durată. Frumoasa fată blondă câştigă destul de repede simpatia colegilor şi admiraţia publicului. Avea însă un regret: acela de a nu putea creea şi ea un rol adevărat... Era un vis nutrit poate şi de orgoliul său care se vedea terfelit de ce i se încredinţa. Piesele de succes oferindu-i Mariei Holst numai roluri de soră a eroinei.

Acest calvar ascuns a durat aproape doi ani, până în ziua când Willy Forst aflându-se la Viena, veni să asiste la premiera piesei „Johana", care aducea Paulei Wessely — descoperirea lui Forst pentru ecran — un nou succes.

Ochiul expert a lui Willy Forst nu putea rămâne indiferent la apariţia pe scenă a Mariei, care în toaleta ei neagră cu părul despletit şi trupul de copilă, părea mai degrabă o zână din „O mie şi una de nopţi".

După actul întâi se prezentă în cabina tinerei fete şi aci îi făcu marea surpriză spunându-i că va juca rolul Mariei Geistinger din „Operette" — noul său film.

Nu îi venea să dea crezare urechilor, căci norocul acesta venea într'o clipă când se aştepta mai puţin.

Frumoşii ei ochi albaştri se umplură de lacrimi: Willy Forst omul care a dat cinematografiei germane filme ca „Episode" şi vedete ca Paula Vessely o socoteşte pe ea — anonima Maria Holst — capabilă să interpreteze rolul acesta.

— Credeţi că se va găsi vre'un scenarist care să aibă încredere în mine o analfabetă a filmului?

— Da — zâmbi binevoitor Forst — eu, cu îngăduinţa Dv.

— Dar regia cine o semnează?, se grăbi să întrebe Maria Holst.

— Tot eu. Sau poate cunoaşteţi un regisor mai capabil?

— Nu mă ironizaţi Domnule Forst, dar totul e ca o poveste minunată pe care aş vrea s'o fac cât mai reală...

A doua zi, soneria telefonului îl deşteptă pe Willy Forst din visul dimineţii.

— Ce s'a întâmplat, arde casa?, întrebă el furios.

— Mă acuzaţi se auzi la celălalt capăt o voce de copil, sunt Maria Holst şi... am uitat să vă întreb aseară, cine joacă rolul lui Franz Jauner?

— Eu! răspunse supărat celebrul actor şi trăgându-şi plapoma peste cap adăogă: Of! femeile!

Dar povestea Mariei Holst nu se termină aci: trei luni dup această convorbire telefonică, a avut loc premiera filmului „Opereta", scris regizat şi jucat de Willy Forst. Maria Holst care-l secondează pe genialul actor în acest film, este considerată ca noua sa descoperire.

Maria Holst este o senzaţie: cu vocea ei caldă, frumuseţea-i de fecioară şi jocul ei degajat, dau filmului farmecul prevăzut de Willy Forst în la la dela Burgtheater.

Oameni de treabă

de TOMA VLĂDESCU

urmare din pag. 1-a

N'am fost desigur lângă Corneliu Codreanu, dar dacă nu am fost „cu el", nici împotriva lui nu vom putea fi găsiţi... Niciodată! E astfel poate singurul om, cu care nu vom fi fost TOTDEAUNA de acord, dar pe care totuşi niciodată nu ne-am fi îngăduit să-l atingem sau să-l lovim... Lucrul ni se pare de oarecare semnificaţie!

Nu l-am „atacat" în vieaţă? Dar după moarte? Atunci când toată lumea credea că totul era sfârşit! Şi când mai ales credea că totul era permis împotriva omului care nu se mai putea apăra... Când în sfârşit atâţi gazetari mişei ieşeau din ascunzători, respirând pentru prima oară comod, şi se azvârleau ca nişte hiene să sfâşie par'că mai mult acest nobil cadavru martirizat!

Ah, atunci... atunci noi am fost câteva zile cel puţin, câteva săptămâni chiar, câteva luni poate, printre cei mai imprudenţi... legionari! Cred că am fost în presă singurul glas care a încercat să se ridice pentru apărarea memoriei celui atâta de mişeleşte ucis!

Dar dacă glasul acesta nu s'a putut auzi public — articolul nostru există totuş, el se poate căuta şi găsi — sunt însă atâţi prieteni legionari cari ştiu bine că nu esitam să-mi strig revolta liber, oriunde şi pretutindeni, peste toată tăcerea timorată de atunci, şi peste atâtea aspre riscuri de care nu mă îngrijeam.

După cum şi azi, atâtea lucruri care mă rănesc şi mă dor, — dacă nu le pot scrie, eu nu ezit totuş să le spun pretutindeni cu aceeaşi tărie cu care am strigat altădată revolta mea împotriva asasinilor lui Codreanu!

Aceeaşi necesitate a criticei

Cercam regimului să renunţe la fanatism, la egocentrism, la exclusivism... Am cerut în sadar.

Aceasta e linia pe care am păstrat-o, — de care nu m'aş fi putut despărţi... Cred astfel, după cum vom avea să vedem, cred că sunt acest adevărat „om de treabă" pe care-l cere pentru zilele noastre d. Panaitescu prin oficiosul legionar pe care-l conduce. Omul care-şi „spune hotărît părerea", omul pe care nici un risc nu l-ar determina să tacă şi mai puţin să se-ascundă... De altfel ziarul acesta el însuş, cu caracterul lui destul de net şi de dârz... ne pare o suficientă dovadă! Noi nu strigăm „ura", decât numai atunci când strigătul acesta ne poate ieşi liber din inimă... O să vedem!

Dar dacă nu l-am „atacat" pe Corneliu Codreanu, dacă nu ne-am fi îngăduit să-l atacăm, — e sigur că noi îl aşteptam cu înfrigurare să vină! Poate va birui, — ne spuneam. Cu atât mai bine, atunci! Atunci vom putea să vorbim... Un om cinstit nu se va teme de adevăr. Va fi dimpotrivă bucuros să-l audă, să i se spună... Şi va fi toată misiunea noastră atunci... Atunci când se va putea vorbi!

Aceste sunt faptele, acestea sunt datele unei desbateri pe care trebue s'o deschidem acum. Şi noi spunem toate lucrurile astea, azi — ...când nu vrem de altfel şi nu cerem acestui regim nimic! — le spunem însă ca să ne fixăm bine identitatea în faţa acelora cari vor trebui să ne audă cuvântu. Le spunem mai ales ca să se ştie astfel mai bine, în exactă lumină, sensul adevărat al observaţiilor pe care noi le facem asupra stărilor noastre de azi. Lucruri nu atât de plăcute poate, lucruri aspre chiar — şi încă nu sunt toate aici... — dar cum le spunem? Şi revine acum aceeaşi întrebare pe care ne-am pus-o... Din adversitate, din „ură"? Dar care ură şi care adversitate? Aceea care, cum s'a văzut, nu l-a atacat niciodată pe Corneliu Codreanu? Sau poate aceea care s'a aplecat pioasă, cu o cutremurată durere, peste mormântul lui chinuit!

Dar haide atunci să vedem adevărul mai liber... Liber de atâtea excese ale fanatismului necontrolat, liber de egocentrisme care nu mai au drept să trăiască şi mai ales despovărat de toată sgura pasiunilor echivoce care tind să strâmbe viaţa noastră de azi! Nu, tot ce spuneam noi astăzi, aici, şi tot ce vom cere îngăduinţa, revendicând ca un drept al nostru, să continuăm a spune, reprezintă numai setea unui adevăr întreg — acest perfect adevăr naţional la care ne simţim obligaţi să colaborăm. Este grija marilor îndreptări la care nu putem renunţa... Şi fiindcă nu este „ură" — am văzut! — va trebui să pricepem atunci că toate acestea consideraţii, toate aceste rezerve, toată „critica" noastră dacă vreţi, nu este decât IUBIRE: iubire de lucrul nostru românesc, căruia va trebui într'adevăr să-i dăm strălucirea liberă a soarelui de pe cer.

Noi nu suntem nici dintre îmbogăţiţii, nici dintre beneficiarii regimului de prigoană — nu vom putea fi găsiţi în niciuna din demnităţile şi din slujbele lui! — noi n'am făcut nici tarabă din ideile pentru care luptăm. De aceea glasul nostru va trebui să se audă. Corneliu Codreanu l-ar fi respectat — aşa cum noi nădăjduim că şi astăzi glasul acesta va izbuti să găsească respectul care i se cuvine. De altfel se pare că tocmai lucru acesta ni se cere acum...

Şi intr'adevăr, cu puţine zile înainte de sărbători, a apărut în „Cuvântul" articolul de care vorbim. „Oameni de treabă", semnat de d. Panaitescu, articol pe care-l considerăm ca o adevărată binefacere publică. Am spus că el constitue pentru noi un mare început — începutul unei desbateri care suntem de părere că nu s'ar mai fi putut amâna fără grave primejdii.

Intr'adevăr dincolo de legionari, mai este şi Ţara — sunt oamenii ei — şi pe aceşti oameni încearcă să-i privească d. Panaitescu. Fără îndoială că şi ei sunt interesanţi... Arătam altă dată că un stat „totalitar" trebue să fie un stat al tuturor, nu numai al unora dintre noi.

Impotriva laşităţii de gândire

Regimul legionar părea să deteste pe omul timorat şi laş. Şi noi eram de acord. Dar, regimul acesta, suporta el un om de curaj? Ii dădea voe să existe? E ceeace noi ne pregătim să vedem...

Dar considerând această lume nedefinită, nedeclarată aproape, o lume în sfârşit care poartă cămăşi fără culoare politică, d. Panaitescu este adus să constate că cei mai mulţi dintre noi suntem ceeace Românul s'a obicinuit să numească **„Oameni de treabă"**.

„Bourgeois paisible et bucolique, sobre et naïf homme de bien" — **cum ar fi spus un poet**.

Acest om, adaugă d. Panaitescu, întregind astfel un interesant portret, **„stă indiferent şi încurcă drumul. Ii cere Statul să judece sau să-şi spună o părere autorizată care ar fi o dovadă pentru pedepsirea unui vinovat; el se dă înapoi, nu poate condamna, nu poate mărturisi, îi este milă, îi este teamă să fie tulburat, să fie scos din tabietul lui. Vrei o mare iniţiativă care cere entuziasm, jertfă, muncă? Omul de treabă stă la o parte, nu se amestecă, nu te dezaprobă, dar nici nu te ajută cu ceva".**

„Ai impresia unei materii inerte, zice d. Panaitescu, o greutate care apasă în societatea noastră. Aceşti „oameni de treabă nu s'au mişcat şi nu au fost mişcaţi cu nimic când tineretul ţării sângera, nu au ajutat pe călăi, dar au stat deoparte şi au consimţit. Acum consimt din nou, dar vor ei, oamenii de treabă, ca treaba s'a facă alţii".

Acesta este portretul omului de treabă — şi este aproape întreg, aproape exact. Aş adăuga o imagine care poate să ilustreze cu un savuros accent de vieaţă toată lumea asta de care vorbim. Este un lăptar, un tânăr băiat pe care-l cunosc, şi care trăeşte din micul lui negoţ la periferia oraşului. Dar într'o dimineaţă, mama mea, întrebându-l, mai mult în glumă, „ce politică face", băiatul a dat acest răspuns, uluitor într'adevăr, dar foarte cuviincios şi corect...

— **Eu nu fac niciuna coniţă, numai taica...**

— **Şi tatăl dumitale atunci, „cu cine ţine"?**

— **Eh..., a răspuns omul din nou — dar de data asta cu nişte ochi de bunătate universală, „de l'indulgence universelle!" — eh taica zice că el nu vrea să facă nedreptate... el e totdeauna cu stăpânirea"...**

Aţi auzit? Nu vrea să facă **„nedreptate"**... E totdeauna cu stăpânirea... Iată, omul de treabă!" şi iată „treaba" pe care o face! Apologeţii democraţiei ar avea aici un lung subiect de meditaţie şi de reflecţii...

Dar sunt oameni poate şi mai **„de treabă"** decât acest trist şi serafic lăptar! Sunt oameni cari nu merg nici cu stăpânirea şi nici împotriva ei... Ei se mulţumesc să trăiască, şi fericirea lor e modestă. Se duc dimineaţa „la serviciu" — unde sunt foarte conştiincioşi de altfel — apoi se întorc şi mănâncă; se întind puţin pe pat, şi se întorc iar la serviciu, — ca să nu scape „condica"; seara, din nou, acasă, îşi mângâe poate copiii, — cei mult nevasta — apoi s'aşează la masă şi pe urmă fireşte se culcă... Şi e curios că oamenii ăştia pot să iubească vieaţa! Dar aşa o trăesc.

Unde se înşală totuşi d. Panaitescu, e acolo poate unde îşi închipue că, oamenii ăştia chiar, ar fi insensibili cu totul... Nu! Crima răneşte adânc poporul ăsta — ORIŞICE CRIMA... Greşeşte, sunt sigur, d. Panaitescu când îşi închipue că în timpul regimului de prigoană „oamenii de treabă" „n'au fost mişcaţi cu nimic" faţă de atâta sânge tânăr care curgea par'că într'o monstruoasă beţie de crimă... Că „nu s'au mişcat" oamenii ăştia, e adevărat. Dar nimeni să nu creadă că n'au fost mişcaţi sau chiar că ar fi putut să consimtă, — nu!

După cum sunt sigur că aceiaşi oameni nici azi nu „consimt" la tot ce se face — cum crede d. Panaitescu — dar dacă adeseori sunt ca şi altă dată „mişcaţi", ei continuă totuş „să nu se mişte" — fiindcă acesta este omul de treabă"; protestarea lui, până la anumită limită cel puţin, e făcută să nu se audă decât între cei patru pereţi ai confortului lui mediocru şi ai unei vieţi de atâta absenţă!

Eu însumi, la această gazetă, câţi prieteni n'am invitat să-mi dea ajutor, să colaboreze... Să colaboreze nu cu mine atât, — dar cu regimul acesta chiar, care nu poate fi infailibil şi care de aceea tocmai trebue ajutat, solicitat, trebue chemat la un adevăr întreg, la toate adevărurile noastre de neam!

Dar se pare că ziarul acesta nu e atât de comod... Atunci prietenii au preferat să mă felicite... După fiecare articol chiar! De aceea sunt atâta de singur aici. Nu e nimic! Pot să scriu ziarul acesta şi singur... Dar vă asigur că felicitări primesc! Felicitările oamenilor noştri de treabă...

Aceştia însă îl irită pe d. Panaitescu şi să recunoaştem că în largă măsură dânsul are dreptate... Ce fel de „oameni de treabă?", îşi zice d. Panaitescu. Cuvintele par să-şi pierdut înţelesul şi aproape că nu mai pricepem nimic... Omul de treabă ar urma să fie tocmai acela care „se înhamă la treabă", care vrea să facă o treabă — nu acela desigur care nu face niciuna! Care e leneş sau care se teme, care se pleacă şi care tace, care nu are nimic de spus ca să nu-şi tulbure confortul sau ca să evite mai sigur atâtea riscuri legate fără îndoială de curajul unei mărturisiri sau al unei opinii...

De acord cu teza legionară...

...dar facem să se remarce excesele ei.

Nu vom nega că este destul adevăr aici, şi că este un foarte frumos adevăr... Un adevăr eroic. Cu toate astea noi nu **vom merge totuş până la ex**tremele concluzii ale oficiosului legionar. Oamenii „de treabă", chiar ăştia pe cari-i vedem, ăştia cari par să nu facă nimic, sunt totuşi şi ei **„ceva"**

Intr'o ţară... Şi o „treabă", chiar oamenii ăştia tot fac! E munca lor anonimă, este serviciul lor corect — e ţara care oricum merge cu el — toţi oamenii ăştia în sfârşit sunt albinele tăcute şi muncitoare care aduc la stup o miere din care elitele se hrănesc. Pe această vastă burghezie care poate să pară o massă amorfă — dar pe care nu va trebui totuş s'o credem atât de inertă! — se ridică totdeauna, ca pe o piatră de soliditate, marile elanuri cari pot fi ale artiştilor şi ale eroilor... Ale sfinţilor chiar.

Intre aceşti timoraţi oameni de treabă, şi ceilalţi cari fac cu adevărat „o treabă", deosebirea poate să fie mai mult de **calitate** decât de substanţă. Sunt buni, unii... Ceilalţi sunt fireşte **MAI buni!** Dar să nu uităm — nu trebue, nici dreptul nu-l avem să uităm — că o naţie fără aceşti amorfi oameni de treabă ar da poate o ţară de sublime aventuri, nu mai puţin însă o ţară foarte săracă! Noi avem faţă de aceşti modeşti concetăţeni o repulsie mai mult estetică, să mărturisim — bunul lor însă n'am fi în stare cu totul să-l ignorăm.

...Nici răul lor desigur, acest rău care este absenţa lor dintr'o vieaţă — în felul ei, atât de activă. Ar fi să mai amintim totuş că ei încă nu lipsesc atâta de mult, că în definitiv nu cu ei se face istoria — cum, după Carlyle, ne amintim a fi spus-o însuş Nae Ionescu. Istoria se face cu **Eroi**: cu Regi, cu principi, cu artişti şi fără îndoială cu Sfinţi.

Totuş şi acestor oameni de treabă noi înşi-ne le-am cerut uneori —şi le-am cere astăzi de pildă— s'o spunem pe româneşte, altă tragere de inimă, le-am cere altă prezenţă. Ei totuşi nu vor putea niciodată să dea mai mult decât atâta cât pot! Un Renan de pildă se di[illegible]ge din viaţă aproape, o viaţă [illegible] care o contemplă totuşi activ, se retrage din evenimente însă şi mai ales „nu intervine", pentrucă n'o suporta, pentru că l-ar deranja, pentrucă „higiena" lui s'ar opune să vadă schimbându-se — avant que je meurre... — „la forme de nos institutions". Din mult mai modeste motive — pe care d. Panaitescu le identifică într'o veche iobăgie uitată — omul nostru „de treabă" nu se amestecă însă, nu ia atitudine, nu intervine, numai fiindcă e timorat, fiindcă e laş, să spunem cuvântul, şi cere „să fie lăsat în pace".

Răul acesta îl denunţă directorul oficiosului legionar, — şi atunci el taie adânc în rană, dar cu o sabie care vom vedea că are şi de data asta tot două tăişuri. Noi îl vom urmări astfel pe d. Panaitescu — şi vom spune mai mult: suntem pe deplin în acord cu dânsul...

„A fi neutru, a nu lupta, nu înseamnă numai lipsă de merit, **înseamnă păcat şi vinovăţie**", *spune cu o dârză revoltă directorul oficiosului legionar. E foarte adevărat. Păcatul de altfel e vechi şi Dante îl cunoaşte de mult. Sunt aceşti oameni, dacă vă amintiţi, „senza infamia e senza ludo" cari nici în infern nu vor putea să pătrundă. Ei, cari n'au putut nici măcar în viaţă să-şi dea o figură deschisă, cari n'au fost nici pentru o parte nici pentru alta, cari nu s'au mărturisit, vor sta acum orbi în faţa bătrânului Charon care va refuza să-i treacă peste fluviul trist unde fiecare muritor îşi găseşte oricum un imperiu definitiv! Vor sta sfărâmaţi şi trişti în cel mai greu dintre chinuri — acela de a nu se împlini — sub semnul unui stindard nehotărît,* che d'ogni posa mi pareva indegna, *ca să fie deopotrivă urîţi şi de Dumnezeu şi de Dracul.*

A Dio spiacenti ed ai nemici sui

REGIMUL CERE OAMENI DE CURAJ

Arătam aceşti oameni de curaj — adevăraţi oameni de treabă" — pe care regimul legionar părea să-i dorească, pentru ca să vedem apoi în ce măsură oamenii aceştia erau toleraţi şi erau îngăduiţi să se afirme în Statul legionar...

Intă oamenii de treabă, cu o figură am zice universală, şi urmăriţi par'că de ochiul nostru necruţător, — de ochiul mare al divinului Poet mai ales — până în cele din urmă rosturi.

Pe acestia îi stigmatizează directorul **Cuvântului**, cu autoritatea cel puţin a tribunei de unde vorbeşte, — şi împotriva acestor oameni de treabă, dar cari nu fac treabă, ameninţă să cadă toate fulgerele de azi. Ei par a fi cei dintâi duşmani ai societăţilor noastre, mai primejdioşi chiar — aşa ni se spune — decât duşmanii mărturisiţi.

Ei vor trebui astfel chemaţi la treabă, aceşti **„indiferenţi"** şi „fricoşi", vor trebui treziţi din „somnolenţa morală", în care s'au obicinuit să trăiască, vor trebui „zgâlţâiţi" chiar. Şi în orice caz nu vor mai putea fi **„lăsaţi în pace"** chiar dacă ei lasă pe alţii... Aceşti oameni nu ne mai trebue.

Dar ce ne trebue atunci? D. Panaitescu nu va întârzia să ne-o spună. Şi este de data asta răspunsul grav, cuvântul care nu s'a mai spus, este marea soluţie, de eroism, căreia nouă ni se va îngădui să-i facem aici omagiul întreg al unei perfecte adesiuni, depline. Astăzi se cere să participăm, să ne mărturisim credinţa, să ne spunem cuvântul — să ni-l spunem întreg, liber, deschis! Ni se cere chiar „să luptăm" pentru credinţele noastre...

Avem nevoe azi — ne spune într'adevăr directorul oficiosului legionar — **de oameni de curaj, cari să-şi spună hotărît părerea, să lupte pentru ceva, să creadă în ceva".**

A, fireşte, acesta poate fi singurul cuvânt al unui Stat care înţelege să nu existe decât în **măsura în care e consimţit real, sincer, de conştiinţa unanimă a Naţiei.**

Altceva aşa-dar decât **Partidul Naţiunei**, sau altceva chiar decât defunctul **Front al renaşterii naţionale**. In acest bolnav regim pe care l-am îngropat, ştim bine că oamenii de curaj erau trimişi în lagăre sau erau împuşcaţi, iar alţii se găsiau aproape excluşi din comunitatea naţiei, când nu se găsiau pur şi simplu excluşi din ţară, din lege. La Radio se comandau în fiecare zi entuziasmele necesare, şi nimeni nu era admis fără ele — iar dacă nu aveai cumva „credinţa" acestui regim, erai invitat să ţi-o cumperi urgent dela magazinul de uniforme, dela „Popp şi Bunescu" de pildă, unde, pentru câţiva poli, o putea găsi cu toate cordoanele regulamentare...

Era — hai să mărturisim! — era un regim de analfabeţi şi de criminali! Analfabeţi — — findcă îşi închipuiau că o ţară a renunţat să trăiască din ordinul unor uzurpatori ai puterii! Criminali — criminali desigur, findcă... asasinau!

Dar iată, în sfârşit, că altceva ni se cere azi... O sinceră participare, o credinţă, o luptă

...Decât, fiindcă ni se spun lucrurile astea atunci va trebui să le pricepem întregi — să le pricepem aşa cum sunt. Să nu ne ascundem mai ales, să nu ne ascundem în niciun fel adevărul lor!

Ce am văzut aşa-dar că se cere?

— **Oameni de curaj întâi:**

— **oameni cari** „SA-ŞI SPUE HOTARIT PAREREA";

— **oameni cari** „SA LUPTE PENTRU CEVA";

— **oameni cari** „SA CREADA IN CEVA".

Excelente lucruri desigur şi pe care nu le mai cunoaştem de mult. Noi n'am mai avea aproape să adăugăm nimic — şi n'am face poate decât să schimbăm ordinea lor într'o ierarhie care ni se pare mai justă.

Am spune astfel OAMENI DE CURAJ desigur'

—Dar oameni, întâi, cari SA CREADA în ceva;

— Apoi oameni cari să-şi spună hotărît părerea", SA-ŞI MARTURISEASCA adică această credinţă;

— **Şi în al treilea rând, oameni în sfârşit cari „SA LUPTE" PENTRU CREDINŢA LOR.**

Aceasta e ordinea. Şi e foarte bună. Numai în felul acesta ne „înhămăm la treabă", cum zice oficiosul legionar. Avem o credinţă într'adevăr, apoi avem curajul să ne spunem această credinţă — şi avem în sfârşit curajul să luptăm pentru ea.

Aceasta se chemă „o treabă".

mult... Datoria este într'adevăr să ne spunem părerea, să ne-o spunem curagios, hotărît, chiar atunci când nu suntem întrebaţi — şi atunci mai ales...

Doar ţara asta — indiferent dacă astăzi suntem sau nu întrebaţi! — este şi a noastră... Şi atâţi strămoşi cari ne fac toate determinările, ne-au transmis fiecăruia din noi datoria să colaborăm, în limita tuturor puterilor pe care le-avem, la marile desfăşurări din care suntem o parte, şi la marele Destin colectiv... Ei n'ar ierta nicio dezerţiune — şi glasul lor ne cutremură. Glasul acesta îl ascultăm — un fel de grav acord ancestral, glasul fiinţei noastre întregi. Şi deaceea dacă atunci când a fost ucis Codreanu noi n'am esitat să vorbim şi cuvântul revoltei noastre l-am dat tipărit censurii de atunci, — care fireşte l-a îngropat (fiindcă era un regim necinstit!) — astăzi însă deopotrivă noi strigăm că în atâtea pedepse care s'au dat, dacă am fost de multe ori în acord cu regimul, într'un caz însă, unul cel puţin, sau două chiar, am avut sentimentul pur al onoarei, am fost noi înşine zdrobiţi, răniţi, de o durere care suntem convinşi că atinge, pentru vecie, neamul întreg!

Nu ştiu dacă mi-ar fi iertat să citez nume... Nici nu mai este nevoe! Dar acesta îmi pare a fi „curajul" la care ne îndeamnă d. Panaitescu, „treaba" adevărată pe care dânsul ne invită s'o facem — generoase îndemnuri, ferestre mari de lumină unde putem privi şi pentru care noi, încă-odată, trebue să-i mulţumim.

La fel ar fi şi chemarea Statului, cum spune d. Panaitescu, la „o mare inţiativă" de pildă... Dar datoria noastră va fi şi acum aceeaşi părere sinceră, întreagă, pe care să n'o conrupă nici frica, nici teama, nici eventual, beneficiul posibil... Nimic: doar părerea noastră sinceră, liberă. Adeziune, dacă socotim că e bine — refuz, împotrivire chiar, dacă trebue... Altfel, ar fi adeziunile Partidului Naţiunii sau ale F. R. N.-ului din sumbrul carnaval pe care l-am îngropat...

Să vă mai amintesc? Şi F. R. N-ul chema pe legionari de pildă „la treabă", la o caragealească îmbrăţişare, „ca tot Românul să fie bine şi România să prospere", fireşte... Era o „treabă", aşa cum v'am spus, de aclamaţii şi de urale! Dar legionarii nu au venit — ei ştiau că pentru asta se găseau destui „oameni de treabă"... Legionarii însă voiau să facă „o treabă" — şi pentru asta au preferat să se bată, să lupte.

La fel foştii cuzişti au fost invitaţi, de data asta pe fotolii parlamentare — ce „treabă"! — dar eu i-am auzit, eu însumi, stirgând invectivele lor împotriva „Chiorului" care-i voia deputaţi... Şi pe acele fotolii parlamentare s'au găsit să se instaleze destui „oameni de treabă" desigur—...aprobări, diurne, urale!— dar niciunul din foştii cuzişti... Să mai vorbesc de Iuliu Maniu, de George Brătianu? Il ştiţi!

Dar aceasta este părerea care se cere — mărturisirea înaltă şi liberă a omului de curaj.. Şi acesta e articolul d-lui Panaitescu: o invitaţie la demnitate, la onoare — şi mai mult poate decât atât: o invitaţie la eroism.

Ce trebuia să fie curagiul, „treaba"?

Lăsam să se întrevadă că dacă se cere numai aprobarea regimului, atunci nu mai e vorba de curaj, reducându-se totul la aceeaşi siluire a F. R. N.-ului. Curajul este tocmai această protestare, chiar împotriva regimului, dacă so coteşti necesar. Se pricepe aici în cercarea noastră de a schiţa din nou această protestare. Inutilitatea ei însă, se vede chiar din faptul că articolul nostru abia astăzi apare! Se cerea astfel un om de curaj, de adevărată „treabă", — dar care nu era îngăduit să existe!

Dar aceasta se înseamnă? Să ne convoace oare d. Panaitescu la o treabă care s'ar rezuma în aclamaţii şi în urale?

Să fim ca acest lăptar care nu voia să facă „nedreptate" şi era fireşte cu „Stăpânirea"? Sau ca acest „om de treabă" care „consimte" sau „tace" ca să evite riscul? Ca aceşti „INDIFERENŢI" şi ca aceşti „FRICOŞI"? Ca aceşti „LASA-MA SA TE LAS" şi ca aceşti noui „IOBAGI"? Nu, fiindcă am văzut că, pe aceştia, glasul autorizat al regimului legionar nu face decât să-i deteste. Şi altfel nu s'ar putea, altfel ar fi să cădem în jocul mizerabil al regimului vechi, al entuziasmului comandat, al credinţelor care se cumpără dela manufactură.

Dar de data asta suntem întrebaţi dacă avem o „credinţă", noi, — suntem îndemnaţi s'o avem, şi atunci să ne-o spunem, să „luptăm" pentru ea. Suntem îndemnaţi, mai mult, să avem curaj, să ne „spunem hotărît părerea" — dar asta înseamnă să ne spunem părerea chiar dacă ea este ostilă regimului nostru de azi. N'ar fi într'adevăr niciun „curaj" dacă ne-am mărturisi o părere care s'ar întâmpla să fie în acord cu cei cari deţin Puterea.

Aceasta e singurul sens al lucrurilor — şi acesta e singurul adevăr care s'ar putea descifra. Tot articolul d-lui Panaitescu nu face de altfel decât să arunce pretutindeni, peste vieaţa noastră de azi, această frumoasă, această dreaptă lumină, acest unic adevăr.

Statul, zice dânsul ne cere părerea pentru judecarea unui om, — pentru a se şti dacă acest om trebue condamnat, trebue pedepsit sau nu. Datoria noastră care va fi? Să ne dăm părerea aceasta — dar să ne-o dăm sincer, indiferent dacă ea este în acord sau în dezacord cu stăpânirea care ne întreabă. „Omul de treabă" timorat şi amorf, omul acesta **„senza infamia a senza ludo"** pe care l-am văzut, şi pe care-l osândeşte d. Panaitescu, nu-şi va spune părerea decât în acord cu regimul — el e timorat şi e laş, îi e frică. Noi ne-o vom spune însă chiar atunci când părerea noastră este alta decât a regimului — ne-o vom spune sau în orice caz vom încerca să ne-o spunem! E ceeace am vrut să facem ,e ceeace am făcut atunci când a fost ucis Corneliu Codreanu. La aceasta de altfel ne îndeamnă, cu atâta frumuseţe morală, d. Panaitescu din fruntea oficiosului legionar. Şi noi chiar vom pretinde mai

Falimentul tezei legionare

Se vede aici că nu se cerea curaj, ci simplă aprobare oarbă. Incoherenţa afirmaţiilor legionare. Am încercat să denunţăm la timp acest faliment.

Articolul d-lui Panaitescu însă n'a rămas izolat — şi faptul n'ar fi putut decât să ne bucure. Sunt totuş anumite rezerve.... Nu ne ocupăm de alte polemici, dar în anume foi, legionare chiar, am avut uneori tristul prilej să constat regretabile violenţe care coboară discuţia sau strică puţin mersul ei ascendent — să constat deopotrivă şi o anumită incoherenţă care ne lasă puţin gânditori asupra felului în care se cunoaşte sau se pricepe doctrina...

Violenţe, mai întâi? Desigur... Se vorbeşte într'adevăr uneori pe un ton de o aroganţă care pare să excludă din comunitatea Naţiei pe toţi cei cari n'au purtat cămăşile verzi, un ton însfârşit care ar putea să îndepărteze mai mult, decât să apropie pe Români de rosturile totalitare ale Statului nostru. Dar incoherenţa mi se pare mai gravă.

Negreşit, în deobşte, articolul d-lui Panaitescu a fost, aşa cum trebuia, înţeles — şi în **Axa** *de pildă se rezumă totul cu un singur cuvânt, dar care ajunge:* **„Să fiţi într'un fel; cu noi sau împotriva noastră. Dar să fiţi".**

Este fără îndoială gândirea însăşi a d-lui Panaitescu — această părere hotărît exprimată, acest curaj al mărturisirii.

Tot în **Cuvântul** *însă un colaborator vorbeşte, e*

Continuare in pag. 4-a

FAPTE ŞI COMENTARII

Cu faţa la duşman!

de arhitect MUCICHESCU-TUNARI

Trăim încă sub acoperirea teribilei amintiri ce ne răscoleşte mintea atunci când privim în urmă spre întunecatele evenimente petrecute dela 21—23 Ianuarie. Am mai vorbit despre ele în coloanele noastre. Poate că n'am vorbit atâta cât ar fi trebuit.

Comunicatele ne procură mereu date uluitoare, fiecare dintre aceste date ar trebui reproduse şi comentate pe larg: pentru ca să desvăluim opiniei publice toată decrăctunea sufletească a unor oameni cari au împins cu atâta demenţă Ţara până la margine de prăpastie. N'o facem însă din două considerente.

Invierea este tribuna zidită din dorinţa arzătoare de a da ţării şi conducătorilor ei, modeste sugestii de guvernare.

Când scriem aici, ne străduim să aşternem pe hârtie fărâme de adevăr adunate cu grije de pe întinsul Ţării. Legătura spirituală dintre această gazetă şi Ţară este ţesută din vechi şi nesdruncinate credinţe. Deaceea folosim spaţiul — destul de restrâns de altfel — pentru marele scop care dă sens fiinţei noastre.

2). N'am vroi ca, întreprinzând o viguroasă acţiune de lămurire să fim bănuiţi de subiectivism. Noi n'am profitat niciodată de strâmtoarea în care s'au aflat de atâtea ori cei ce ni s'au declarat întotdeauna duşmani. Am preferat lupta dreaptă, în câmp deschis. Dovada: sunt articolele noastre scrise atuncia când cei ce trec astăzi prin bara justiţiei erau atotstăpânitori. Această luptă nu ne-a fost primită. Ni s'a răspuns întotdeauna cu o ură neînduplecată care a răbufnit prin ameninţări şi încruntări de vrăşmăşie.

Iar noi am continuat atuncia ca şi acuma...

Cu faţa înainte spre duşmanul de totdeauna al Ţării, vom trece aşa dar peste toate „notele de cabinet" ale prefecţilor ce chemau „băeţii" la revoluţie împotriva ordinei pe cari aveau datoria s'o apere precum şi peste numărul de camioane ce adună mereu marfa furată şi pusă bine de cei ce-şi propuseseră să trăiască în „sărăcie şi privaţiuni".

Ne vom opri numai puţin — şi pentru aceasta cerem iertare cititorilor — asupra unui caz ce ni se pare cu desăvârşire dezolant.

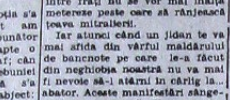
Printre numele rebelilor arestaţi, au fost date şi câteva nume de preoţi. Credem că nu e nici o eroare şi nici un exces de zel al autorităţilor, pentrucă niciodată ca acuma n'au avut senzaţia că suntem conduşi cu dreptate şi omenie. Aşa dar e adevărat! Un preot, după ce scoboară treptele altarului unde a propovăduit iubirea între oameni, prinde în mâna — cu care atinsese cu câteva clipe mai înainte sfintele daruri — mânerul pistolului ucigător şi porneşte în marş cadenţat alături de pleava mahalalelor spre a dărâma cu cruzime câinească marele edificiu al Ţării.

Ne găsim oare în faţa unor cazuri patologice de perversiune sufletească, pregătită în taină prin atâtea îndemnuri la crimă şi apologii ale violenţei? Sau în sufletele acestor nenorociţi preoţi n'a pătruns niciodată cutremurătoarele evanghelii învăluite în fum de tămâie? Inclinăm să dăm credit acestei ultime ipoteze, la care — logica ne constrânge — de a mai adăoga ceva:

In sufletele acestor rătăciţi în altare, sălăşluiesc desigur, la loc de mare cinste, învăţăturile criminale ale „Deuteronomului". Aci în această „Thora" a creştinismului, a poposit delicventul nostru de astăzi. Inainte n'a putut merge: Sublima doctrină a creştinismului adevărat care începe cu evangheliile, n'a înţeles-o şi n'a simţit-o.

Aceste fapte, cari par diverse, va trebui să pună biserica noastră în faţa unor probleme grave ce se cer rezolvate odată pentru totdeauna.

Din nenorocire cazul celor câtorva preoţi ce-şi ascund pistoalele în căldăruşa cu busuioc, nu este un caz izolat. Va trebui ca biserica să fie mai atentă la pregătirea sufletelor. Ea va trebui să ducă lumina cea adevărată în şcoala primară, în seminarii şi apoi în facultate. Erorile teologicei vor trebui să fie arse. „Sara şi Rebeca, nu trebuie să mai fie invocate ca exemplu de virtute acelora ce duc în faţa altarelor curăţenia unor suflete ce se vroesc unite pentru totdeauna. Iar copiilor nu trebueşte să li se imprime în sufletul fraged ideia de a se supune dominaţiei lui Israel, care, are undeva sus, contractul în două exemplare semnat de D-zeul ce s'a legat pe vecie să-i dea în stăpânire toate popoarele... Noi am mai vorbit odată, în coloanele „Invierii" despre această subtilă problemă. Susţineam atuncea că atâta timp cât antisemitismul nu ocupă toate poziţiile spiritualităţii noastre, nu poate fi vorba de rezolvarea în practică a problemei jidoveşti. Dar, nu ne-a ascultat nimeni. „Problema e prea aridă" au spus unii — „Sunteţi nişte maniaci religioşi" au spus alţii. Şi au crezut că tinerii tumultoşi ce intimidau Ţara cu harnaşamentele lor impunătoare, vor rezolva printr'o lovitură de pumn, cea mai arzătoare su-

ferinţă a Ţării. Dar, decepţia s'a produs mai curând decât am prevăzut-o noi. Marşul impunător a devenit în miez de noapte o goană dezordonată după jaf; cântecul a devenit urlet al nebuniei iar „doctrina" antisemită s'a transformat într'un scop abject: marii luptători şi-au înfundat buzunarele cu bancnote jidoveşti iar cei mai mici s'au mulţumit cu „ciorapi Adesgo, piei argăsite, mobile şi... murături"...

Mărturisim cinstit că pe noi nu ne-a surprins acest desnodământ. Strigătul nostru de disperare: „pregătiţi spiritul antisemit" ne apare astăzi ca o proorocire. Noi însă n'avem veleităţi de... iluminaţi. Ceeace spuneam acum o lună sau două, nu era decât îngrijorarea produsă de elementele informative pe care le aveam la dispoziţie. Aceleaş elemente ne stau şi astăzi la dispoziţie.

Noi nu suntem gazetari de profesie. Noi nu ne mutăm cu calimara dintr'o redacţie într'alta pentru ca să ne asigurăm existenţa. Ideile noastre nu sunt făcute în epurbete. Ele sunt adunate fărâmă cu fărâmă din întinsul câmpului de luptă.

Deaceea, fără ca să riscăm de a apare ca nişte presumţioşi, putem vorbi, cu toată autoritatea despre trecut şi despre viitor. Şi pentrucă viitorul interesează mai mult, vom vorbi despre el.

Fără îndoială că generalul Antonescu are aprobarea unanimă a Ţării, în aceste clipe, când se făureşte neamului o nouă cale. Spuneam în numărul trecut al gazetei noastre, că astăzi, mai mult ca oricând, conducătorul statului are mâinile libere. El, bazat pe experienţa şi pe simţul politic de care a dat dovadă, va creia în linişte organismul politic din care urmează apoi să se desprindă toate elementele de conducere. Acest organism va trebui să fie viabil: pentru aceasta el va trebui să cuprindă însăş Ţara, prin tot ce are Ea mai harnic şi mai cinstit. Sensul guvernării va fi, fără discuţie, sensul ce se desprinde din toate manifestările Generalului Antonescu, de până acuma: *naţionalism integral, cinste până la obsesie şi omenie.*

Noi privim cu toată încrederea în viitor. Vedem, însă, şi dificultăţile; dar mai ales, distingem undeva un mare spaţiu liber unde ne grăbim să luăm loc. De aci, vom striga din răsputeri: *Cei ce doriţi ca Ţara să aibă un instrument politic puternic şi capabil de a împiedeca în viitor aventuri dureroase ca acela din 21—23 Ianuarie, uniţi-vă;*

Cei ce vroiţi împlinirea visului românesc de stăpânire nestingherită a bunurilor strămoşeşti, prin extirparea totală a acelora ce toarnă venin în cupa suferinţei noastre, pregătiţi-vă spiritele: antisemitismul este o doctrină vastă care nu poate fi aplicată înainte de a fi înţeleasă.

Dacă cei mulţi şi cuminţi vor înţelege tragedia clipelor ce trăim între fraţi nu se vor mai înălţa metereze peste care să rânjească ţeava mitralierii.

Iar atunci când un jidan te va mai sfida din vârful maldărului de bancnote pe care le-a făcut din neghiobia noastră nu va mai fi nevoie să-l atârni în cârlig la... abator. Aceste manifestări sângeroase ne scoboară. Vom recurge la rigurozitatea legilor ce se vor face pentru unoi. Ne vom duce la autoritatea constituită în stat şi-i vom cere — cu toată cuviinţa — să fim repuşi în drepturile noastre milenare.

„Cei ce n'au în pământul acestei ţări, mormintele strămoşilor lor, n'au ce căuta aici".., aşa spunea odată, cel ce-a murit în luptă cu Israel marele Octavian Goga.

Şi autoritatea de stat ne va înţelege, pentrucă în vârful piramidei străjueşte Generalul Antonescu.

Ura dintre noi trebue să se topească în focul dragostei de ţară. Numai aşa vom putea privi drept înainte spre duşmanul de totdeauna: Israel. Altfel va trebui să fim mereu atenţi la cel ce vine din spatele nostru cu mâna strânsă pe ţeava pistolului ucigător de frate. *Şi nu ştiu dacă ar fi pe lume o durere mai mare ca aceea ce ne-ar provoca-o bucuria jidanilor ce ar asista mereu la această regretabilă luptă dintre fraţi!*

Or care ar fi încăpăţânarea unora;

Or care ar fi lipsa de înţelegere a altora;

Noi rămânem aci;

Unde ne-au aşezat marii noştri predecesori; unde i-am auzit graiul de mucenic al lui A. C. Cuza.

Rămânem aci, cu fruntea gata de a primi lovitura duşmanului sau lovitura de frate cu suflet întunecat.

Rămânem ca să ducem lupta pentru întoarcerea la bine a celor rătăciţi, înfruntând toate riscurile.

POLEMICI de ACTUALITATE

Un jidan căruia nu vrem să-i spunem pe nume, a făcut de curând pentru coreligionarii săi o promisiune de îmbărbătare: „Foarte curând", a spus proorocul, „evreii îşi vor relua toate locurile, chiar şi în Germania".

Orcât ar fi de sonor numele jidanului în chestiune şi orcât ar fi de mare optimismul celor ce cred în victoria engleză, noi, ca să fim sinceri, în faţa unor atari „proorociri" abia ne putem stăpâni râsul!. Şi iată de ce:

Intâi pentrucă nu credem nici în împlinirea proorocirilor din vechiul testament, deci cu atât mai mult nu suntem dispuşi a luat de bune prevestirile unui jidan oarecare.

Al doilea, nu credem în victoria englezească pentrucă credem neclintiţi în forţa de neînvins a dreptăţii.

Dar în fine, să admitem — prin absurd, că armata engleză sprijinită de reclama „cuşer" ar învinge. Cred oare, jidanii, că răfuiala dintre noi şi ei ar fi împiedicată de cineva? Sentimentul antisemit este în marş. Nimeni nu-l poate împiedica să se desvolte şi deci — la sfârşit — să-şi pretindă satisfacţia.

*

Un prieten care pretinde că s'a lăsat de legionarism spre a se dedica familiei, ne trimite vorbă că ar fi bine să ne lăsăm şi noi de... politică.... Ii înţelegem amărăciunea şi poate că dacă recentele evenimente ne-ar fi găsit în aceeaşi situaţie ca pe el, am fi făcut la fel.

Atâta numai că noi nu suntem în situaţia de a fi încercat cu acest prilej, vreo deziluzie. Ceea ce s'a întâmplat a fost prevăzut de noi. Pe noi ne-au găsit evenimentele dincolo... adică acolo unde prietenul nostru a fost şi el cândva, dar a plecat atras fiind de mirajul vitezei.

Aci unde stăm, este linişte şi ordine. Un singur sbucium avem: acela de a da ţării tot prososul nostru de energie, după ce ne-am făcut întreaga datorie faţă de familia pe care o apreciem tot atât ca şi dânsul.

Aşa că, iubite amice, noi mergem înainte, pe linia credinţelor dintâi ale naţionalismului antisemit.

Şi apoi, chiar dacă am vroi să ne satisfacem pe deplin prietenul, dându-ne la o parte din... politică, ne opreşte îngrijorarea că în locul nostru vin iar ăia cu pistolul la brâu.

Şi atuncea cine mai răspunde de liniştea şi de siguranţa familiilor noastre?

M. Tunari

Oameni de treabă

Urmare din pag. 3-a

drept, de „lămurirea necesară dintre fraţi", dar de data asta o „lămurire" care pare să presupună oarecum acordul cu „stăpânirea"...

In sfârşit Buna Vestire ne spune par'că mai neted, mai simplu şi poate chiar mai simplist: „Iar cel care se opune, (acela care n'ar fi de acord aşadar) singur îşi defineşte situaţia de scos din lege".

Atunci, cum? Este puţin greu să pricepem... Dacă ni s'ar spune numai că cei necinstiţi cei fără o credinţă reală, acela cari astfel n'ar încerca decât să tulbure apele, s'ar găsi prin aceasta chiar scoşi din lege, fireşte că n'ar fi aproape nimic de zis.

Dar ni se spune simplu că ORICINE s'ar opune, s'ar găsi prin chiar acest curaj imprudent — dar cu atâta stăruinţă cerut! — în afară de lege, şi noi ştim ce însemnează asta... Ştim, dar, cum vedeţi, nu ne interesează prea mult...

Dar mai ales nu pricepem — şi asta-i mai rău! Incă odată, cum? Să luăm mai bine toate elementele discuţiei şi să le punem oarecum în forma lor aproape silogistică, aşa cum ştim puţin dela Greci.

— Spuneţi-vă hotărît părerea, ne îndeamnă oficiosul legionar:

— Fiţi cu noi sau împotriva noastră, dar fiţi! confirmă Axa ziar legionar;

— ...Dar dacă sunteţi împotriva noastră, vă scoatem din lege, ne asigură Buna Vestire (ziar tot legionar...)

Şi atunci, pricepeţi dece întrebarea noastră revine şi am vrea par'că s'o scriem aici de o mie de ori: cum? Totul să nu fie decât o glumă, să nu fie decât o capcană? Ridicaţi-vă capul, ca să vă poată fi mai uşor retezat — la atât oare să se reducă această invitaţie la eroism de care am vorbit?

Noi nu credem, n'ar fi posibil! Şi de aceea aşteptăm chiar să fim lămuriţi. Noi n'avem fireşte niciun contact cu liberalismul, cunoaştem deopotrivă atât drepturile cât şi rigorile criticei — pentru ca această Critică să fie justă şi să fie fecundă. E ceeace vom discuta în curând, va fi poate chiar articolul viitor. Până atunci însă trebue să spunem că, dacă se cere o părere liberă, **sinceră,** dar care să nu contrazică în niciun caz pe acela care ne întrebă — sincer-sincer, dar să mă aprobi! — atunci ne găsim într'una din situaţiile pe care nu le-a descoperit decât Caragiale, omul acesta care trăeşte încă atâta de viu! Şi care nu va muri niciodată...

Se va recunoaşte astfel că avem drpetul să ni se răspundă — ca unul din cei mulţi chemaţi, ca un om din afară, pasionat, ca un om însfârşit care vrem să facem „o treabă!". Şi acesta ar fi ultimul nostru cuvânt...

APEL la adevăratul curaj

Am mai cere totuşi presei noastre să nu arunce peste aceste discuţii tăcerea obicinuită, de conformism şi confort. Confraţii noştri să nu ne citeze pe noi, dacă nu le place numele nostru — şi asta pricepem puţin... — dar să ia în discuţie aceste teme care sunt esenţiale, să renunţe în sfârşit ei înşişi de a mai fi „oameni de treabă!"

— „Avem nevoe azi de oameni de curaj...".

Aţi auzit? Să răspundem atunci la apelul acesta — să răspundem, chiar dacă după asta suntem „scoşi din lege" ..de alt ziar legionar! Dar în definitiv, acesta e curajul... Altfel... Dacă totul ar fi comod!

Şi m'aş adresa în sfârşit presei legionare, ei înseşi, — în care am de altfel, şi cred că-i păstrez, atâţi prieteni. De obicei marile „case de presă" din timpul vechi, practicau acest „seniorial" dispreţ parvenit care nu îngăduia să se răspundă decât „dela egal la egal"... Iar „egalul" lor, se măsura cu dimensiunile palatelor de tipar pe care le posedau! Un ziar era mare", nu prin flacăra de care ardea, — dar prin numărul de acţiuni al respectivelor societăţi anonime.

Aş vrea să sper că azi s'au schimbat puţin aceste timpuri comercialae! Azi este vorba de suflet, de spirit, — iar legionarii se pare că nimic nu onorează mai mult decât sărăcia... Atunci — —aici, cel puţin!, — se vor recunoaşte drepturile noastre!

Noi n'avem nimic fireşte din opulenţa ziarelor legionare de azi — dar ne amintim să fi fondat cel puţin unul din ele, contribund cu banii noştri chiar, pentru cari şi azi suntem debitori! Unul din ele care se chiamă chiar Buna Vestire...

Iar în atâtea alte ziare, noi am anticipat şi am servit atâtea triumfuri, — ca să ne retragem tot atât de săraci... Şi ca să întindem astăzi de această simplă foaie săptămânală — în care vrem, ca totdeauna, să facem „o treabă"!

Bogăţia noastră atunci este trecutul nostru de luptă — este lupta aceasta mai ales pe care n'o umbreşte nimic.... — iar ziarul acesta, Invierea, e mare, mai ales într'un regim legionar, tocmai fiindcă e atât de sărac!

Şi de aceea noi nădăjduim că ne vom putea lămuri — ...oarecum, „dela egal la egal"! — că glasul nostru va fi auzit, că discuţia noastră va fi în sfârşit primită!

Iar dacă nu, ...o, dacă nu! Probabil că nu ne vom pierde pentru atât... Dar mai ales făgăduim să continuăm — iar discuţia aceasta o vom duce şi de unul singur dacă va trebui!

De unul singur, însă nu mai puţin astfel în marele acord cu cei mulţi...

TOMA VLADESCU

Legiunea — astăzi

urmare din pag. 1-a

Dar le vom arăta mai ales acestor îndureraţi băeţi, un naţionalism pe care ei îl iubesc, dar care trebue, acum în sfârşit, să fie cât mai curând adevărat şi întreg. Un naţionalism care cuprinde şi vieaţa morală — şi în care ei, legionarii, pot fi un ferment atât de util! Aici să mergem, — la această mare unitate de suflet. Să nu gonim dintre noi — legionari sau ne-legionari — decât pe cei nedemni, pe incorecţi, pe necinstiţi, pe mizerabili şi laşi. Operaţie pe care s'o facem cu toată rigoarea...

Şi atunci, lângă portretul însângerat al lui Corneliu Codreanu, eu mi-aş îngădui să arăt altă icoană, vie, care trăeşte azi... A. C. Cuza n'a urît niciodată, pe nimeni! N'a „profitt", n'a cerut şi nu a avut niciodată, nimic... A mers în schimb pretutindeni — şi în orice haină! — ca să-şi poată striga un adevăr care niciodată nu a fost auzit! Astăzi, mi se pare că ar fi ceasul să-l regăsim — pe acest mare singuratec, neînţeles... Mâna lui, întinsă odinioară, îndrăznesc să cred că nici astăzi nu s'ar retrage celor adevăraţi şi buni. După atâtea dezastre, să ne întoarcem ACASA, acolo de unde cu toţi am pornit — iar imnurile tinereţei, să le cântăm în pragul casei bătrâne... Acesta e naţionalismul! Aceasta e continuitatea... Aceasta e ţara!

Dar oricum ar fi... Oricum! Să auzim glasurile astea sfâşiate care se ridică azi... Să înţelegem chiar greşelile acelora, — împotriva cărora atât de mult s'a greşit! Iar peste atâtea frunţi de sudori, să lăsăm o mână caldă, înţelegătoare, de părinţi şi de fraţi... Să facem asta, cel puţin pentru adevărata pace pe care o dorim, pentru marea împăcare a inimilor. UT CONVALESCENTUR CORDA...

TOMA VLADESCU

Nu vă întristaţi Români — Nu râdeţi Jidani!

Deşi necugetata mişcare dela 21—23 Ianuarie s'ar cădea să intre în domeniul unei triste amintiri, totuşi sunt încă oameni — de bună credinţă dar lipsiţi de spiritul de analiză al acestor evenimente — cari ascund o durere, o neîncredere şi o groază, că mişcarea naţionalistă — atât de mult aşteptată—este în derută, că duşmanii neamului — respectiv jidanii — îşi vor relua locul.

Motivul acestei dureri tăcute sau exprimate în murmure de îngrijorare, stârnit de vărsările de sânge între fraţi, în care, socot străinii şi înstrăinaţii, că se va înmormânta mişcarea de regenerare naţională, ce li era incomodă.

Teama acestor români de bună credinţă este nejustificată, căci mobilul ei este iluzoriu, căci:

acei ce cred în vrituţile neamului;

acei ce cred în puritatea simţământului naţionalist al Marelui General, pe care Pronia l-a dăruit neamului nostru;

acei ce cunosc simţul apolitic al neamului lui Iuda;

nu pot cădea în descurajarea că rătăcirea dela 21-23 Ianuarie, va readuce nepăsarea sau jaful din trista perioadă pe care cu toţii o denigrăm.

Acestea s'au înmormântat încă dela 6 Septembrie, când şi problema jidănească s'a impus unei grabnice şi definitive rezolvări.

Nimic nu mai poate da înapoi dela pasul făcut pentru reclădirea unei „Românii a românilor şi a tuturor românilor".

Nimic nu s'a schimbat din nesdruncinata hotărâre luată la 6 Septembire de Conducătorul Statului, de a îndruma ţara spre un naţionalism integral şi intransigent — dar creştin, — de a face din fii ei, oameni conştienţi de obligaţiunile ce apasă astăzi pe umerii lor; de a îndruma statul spre un totalitarism chibzuit.

Sângele nevinovat care a curs va închega şi mai strâns viaţa statului nou în accepţiunea cea mai înaltă a acestei noţiuni.

In scrâşnetul sau rânjetul străinilor şi înstrăinaţilor, această nouă Românie trebueşte clădită şi ea se va clădi numai sub conducerea Marelui General Ion Antonescu şi în spiritul blajin al lui Corneliu Codreanu.

Generalul Antonescu va fi ctitorul statului vizat!

Căldura sufletului său bun, duios, ne va reda tradiţionala pioşenie a neamului nostru!

Energia şi hotărârea războinică a minţii sale, ne va reda vârtoşenia, curajul şi puterea de jertfă pentru ţară, a oşteanului de totdeauna, care este ţăranul român.

România naţionalistă trebue să îndepărteze din concepţiile sale cultul răzbunării, cultul ambiţiei sectare, cultul proselitismului politicianist şi comunizant, ea trebue să fie însufleţită numai de cultul patriei, cultul neamului, cultul înfrăţirei între cei buni.

Sectarismul ambiţios nu poate duce la armonia între fraţi, acesta este cultivat numai de semidocţi şi de incapabili cu scopul ascuns de a păstra situaţii nemeritate, pe cari termină prin a le terfeli.

România naţionalistă trebue să fie condusă de o singură mistică: a virtuţilor neamului.

Prin ele vor putea reclădi o ţară mai bună şi vom regenera un neam.

Voi cei de bună credinţă, lăsaţi-vă cuprinşi de această mistică şi nu veţi mai desnădăjdui la rânjetul prostesc al jidanilor; — veţi înţelege că acesta este rânjetul desperării sau al inconştienţii!

Iar voi legionari adevăraţi; voi puţini — dar buni — visători de clădirea unui stat mai bun; voi l-aţi cunoscut — într'adevăr — pe Corneliu Codreanu şi mistica sa creştină, — îndepărtaţi din sufletul vostru, cultul răsbunării, al urii, al sectarismului laş; — distingeţi iluziile rău făcătoare; — înfruntaţi ipocriza unora şi îmbrăţişaţi cultul dragostei între fraţi, cultul grijei de hotarele ţării

Nu uitaţi că „ipocriza este omagiul pe care viţiul îi aduce virtuţii".

Nu uitaţi că ura, răsbunarea vin dela diavol — iubirea, bunătatea de la Dumnezeu; că nimic nu se clădeşte pe elementele diavolului — toate pe cele dumnezeeşti;

Nu uitaţi că recunoaşterea unei greşeli, a unei rătăciri, nu ştirbeşte onoarea, ci o întăreşte; că mustrarea de cuget nu umileşte, ci stimulează iubirea — iubirea pe care se va clădi ţara visată de voi!

Ţara şi neamul au nevoe de voi, adevăraţi legionari!

Rupeţi de pe faţa voastră masca orbirei şi cu o lacrimă îndurerată pentru cei buni cari s'au dus, să ne lăsăm cu toţii stăpâniţi de strigătul poetului Panait Cerna, scos din şubredul său piept cu prilejul răscoalelor din 1907.

„Să se purceadă cu iubire
Acolo unde s'a purces cu ură!"

Pitaru

Colecţiile publice engleze au inceput să-şi vândă piesele capitale la licitaţiile publice din străinătate

BERLIN. — In cercurile culturale ale oraşului nostru a stârnit o vie indignare ştirea transmisă de agenţia „Reuter" prin care se anunţă că, la New-York, a fost vândută, la licitaţie publică, şi adjudecată pentru suma de 1500 dolari, celebra scrisoare prin care Cristofor Columb aducea la cunoştinţa Suveranilor Spaniei descoperirea Americii.

La Academia „Santa Cecilia" din Roma a fost instituit un curs de clavecin

ROMA. — Zilele trecute a fost inaugurat la Academia Regală de Muzică „Santa Cecilia", una din cele mai vestite şcoli de muzică din lumea întrea, un curs multilateral de clavecin.

Catedra acestui armonios instrument, cu rădăcini adânci în tradiţia muzicii italiene, a fost încredinţată, de către ministerul educaţiei naţionale, celebrei clavecinitse Corradina Molla. In chipul acesta învăţământul instrumental oficial italian se vede completat în seria instrumentelor de altădată. (Bit).

INVIEREA
Săptămânal de politică şi cultură românească
Director, TOMA VLADESCU
o—o
Redacţia şi Administraţia
Bucureşti
Str. Popa Petre, 42 Et. III
Telefon: 2.33.55